

Agnes werd herenigd met haar dochter

“Achteraf gezien, heb ik vanaf haar geboorte toegeleefd naar een ontmoeting met haar”

Dertig jaar nadat ze haar dochter Lotte onvrijwillig had afgestaan, zocht Agnes Klitsie contact met haar. Sindsdien is er rust over haar gekomen. “Ik voel me gelukkig dat ik nu eindelijk die onvoorwaardelijke trouw kan geven die een moeder hoort te geven aan haar kind.”

Agnes: “Mijn leven is dertig jaar lang niet compleet geweest. Altijd hing er die donkere, dreigende wolk van onwetendheid boven mijn hoofd. Ik wist niet of ze gelukkig was, of ze in een goed gezin terecht was gekomen en of we elkaar ooit nog zouden zien. Ik was vijftien toen ik per ongeluk zwanger raakte. Mijn ouders – streng katholiek – besloten dat ik mijn dochter ter adoptie moest afstaan.

Tot mijn 45e ging ik door met mijn leven. Ik trouwde, kreeg twee zoontjes en scheidde van mijn man, maar al die tijd zat ik met mijn dochter in mijn hoofd. Ik voelde me vreselijk schuldig. Iedere moeder zou vechten voor haar kind en ik had haar van me af laten afnemen. Mijn leven was doordrenkt met het idee dat ik geen enkele fout meer mocht maken, want dat kon ik me niet permitteren. Voor mijn twee zoons, die nu 19 en 21 jaar zijn, ben ik er altijd geweest. Ik nam nooit risico's, want ik moest betrouwbaar zijn en mijn leven laten slagen. Ook moest ik een leuke vrouw zijn, zodat mijn dochter me zou mogen als ze me ooit zou leren kennen.

Achteraf gezien, heb ik vanaf haar geboorte naar een ontmoeting met haar toegeleefd. In het jaar waarin ze dertig werd, heb ik via de adoptie-instantie contact met haar gezocht. Ik had duizend redenen om dat niet eerder te doen: problemen op mijn werk, kleine kinderen, mijn echtscheiding en het idee dat zij er misschien niet aan toe was, maar bovenal omdat ik bang was. Stel nou dat ik bij een ontmoeting helemaal niets zou voelen?

Dat was gelukkig niet het geval. Vanaf het eerste moment dat ik haar zag, was ik smoorverliefd op haar, het kind dat ik nooit had gehad. Tijdens die eerste ontmoeting zijn we naar het strand gegaan om te praten. Eigenlijk ging het allemaal heel makkelijk, misschien wel te makkelijk. Ik had me er jaren op voorbereid, maar Lotte – zo is ze genoemd door haar adoptieouders – was er vrij argeloos in gestapt. Toen ze me na een paar ontmoetingen vroeg of ik tijdens mijn zwangerschap blij met haar was geweest, antwoordde ik eerlijk met ‘nee’. Dat heeft haar diep gekwetst. Ze wilde me niet meer zien, maar stuurde me wel een brief dat ze contact wilde houden. In de vier jaren die volgden, hebben we heel intensief met elkaar geschreven. We waren een soort dagboek voor elkaar en daarmee hebben we een basis gelegd voor de relatie die we nu hebben. We zijn echt onderdeel geworden van elkaars leven. Helaas wonen we behoorlijk ver uit elkaar, maar toch zie ik haar regelmatig.

Mijn leven is veranderd sinds ik Lotte ken. Vrienden en collega's zeggen dat ik vroeger veel ernstiger was en daar hebben ze gelijk in. Ik ben nu veel vrolijker, ik lach meer en voel me lichter. Er is een soort rust over me gekomen. Eigenlijk heb ik vanaf mijn vijftiende, toen ik Lotte moest afstaan, geen zelfvertrouwen gehad. Voor mijn gevoel kon ik niets, was ik niets en zou ik ook nooit iets worden. Door op zoek te gaan naar mijn dochter, heb ik weer vertrouwen in mezelf gekregen. Zelfs als het niet goed had uitgepakt, zou het me waarschijnlijk hebben veranderd, gewoon door het idee dat het mogelijk is om het lot voor een deel in eigen hand te nemen. Ik durf nu op mijn eigen kracht te vertrouwen, ik heb immers het grootste probleem in mijn leven opgelost. Door mijn ontmoeting met Lotte ben ik met een schone lei begonnen. Zij haalt letterlijk het beste in mij naar boven. Ik neem initiatieven en heb vertrouwen in het leven. Meestal verliezen mensen energie als ze ouder worden, maar ik niet, ik zit juist vol inspiratie en zie in alles mogelijkheden. Het grootste bewijs daarvan is wel dat ik een boek over mijn leven heb geschreven. Ik voel me gelukkig dat ik nu eindelijk die onvoorwaardelijke trouw kan geven die een moeder hoort te geven aan haar kind. Toen mijn vader Lotte voor het eerst ontmoette, vatte hij mijn verhaal heel mooi samen: ‘Dat uit zo'n drama zo iets moois is voortgekomen.’ ▸

“Door op zoek te gaan naar mijn dochter, heb ik weer vertrouwen in mezelf gekregen”